

Arrest

nr. 189 271 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u soennitisch moslim van Arabisch etnische origine en bent u Irakees staatsburger. U bent geboren op 25 juni 1986 in de wijk al Amel te Bagdad, Irak. Tijdens uw jeugd verhuisde u naar de wijk Jihad in Bagdad en verhuisde u nogmaals binnen deze wijk. U studeerde tot uw derde jaar middelbaar onderwijs en werkte tot 2007 in een garage waar u de carrosserie van auto's lakte.

In 2007 kregen u en uw familie een dreigbrief van het Mehdi leger in de wijk al Jihad. U verhuisde met uw familie naar Syrië waar jullie 2 jaar verbleven. In 2009 hoorde uw vader dat de wijk weer veilig was

en keerden jullie terug. Op 5 november 2009 huwde u met A.(...) M.(...), A.(...) S.(...) M.(...). Jullie kregen één zoon, A.(...).

In 2010 ging u bij de antiterreureenheid van het Irakese leger werken. U volgde verschillende opleidingen en werd ingedeeld bij de afdeling die gijzelaars bevrijdde. Uw basis was op de luchthaven van Bagdad. U bleef wagens lakken in bijberoep.

Begin 2014 werd uw eenheid ingezet in de regio Albu Bali in de provincie Anbar. U werd er onder andere ingeschakeld tijdens een missie waarbij 4 soldaten van de antiterreurbrigade bevrijd moesten worden. Deze 4 waren echter al om het leven gebracht door IS.

Tijdens uw dienst in Albu Bali werd u geconfronteerd met leden van de Asa'ib Ahl al Haq (AAH) militie. U werd gedwongen om met hen mee te werken en zij gaven u bevelen. Zo brachten twee mannen van deze militie, genaamd Abu Sayyad en Naqeeb Ali, begin januari 2014 onschuldige personen binnen in een huis in een landelijke woonwijk genaamd al Baqr en plaatsten hen voor dozen met wapens. De twee droegen u op om er foto's van hen te nemen en zo valse bewijzen tegen hen te verzamelen. U weigerde dit omdat u geen onschuldigen wilde treffen. U riep de hulp van uw officier, genaamd Yassem, in, maar deze vertelde u dat hij hier niets tegen kon doen, waarna hij u wegstuurde van de plaats.

U keerde hierna terug naar de basis. In de derde week van januari kwam uw officier Yassem naar u toe. Hij vertelde u dat hij van uw collega Ja'far gehoord had dat militieleden u wilden doden. Uw officier raadde u aan om ziekteverlof te nemen en te vluchten. Op 26 of 27 januari vertrok u naar huis. De volgende dag reisde u met uw gezin met de bus van Bagdad naar Turkije.

Een maand na uw vertrek kwamen verschillende militieleden die op zoek waren naar u naar het huis van uw vader, samen met uw wijkverantwoordelijke. Zij doorzochten het huis en uw vader ging mee naar het bureau van de militie, waar hij openlijk afstand van u deed als zijn zoon en verklaarde dat hij niets meer met u te maken wilde hebben.

U verbleef 8 of 9 maanden in Turkije, vroeg er asiel aan en keerde vervolgens opnieuw met de bus terug naar Irak omdat uw vrouw geopereerd moest worden. U verbleef gedurende 6 maanden bij uw schoonouders in de wijk Yarmouk te Bagdad. Vervolgens werd u echter telefonisch gewaarschuwd door uw voormalige officier, Yassem, die u vertelde dat deserteurs gezocht werden door de overheid. U verliet opnieuw Irak en reisde, ditmaal met het vliegtuig, opnieuw naar Turkije. Omdat uw asielprocedure er lange tijd zou duren, besloot u naar Europa te reizen.

Op 28.05.2015 vertrok u uit Turkije en reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk naar België, waar u op 24.06.2015 aankwam en op 25.06.2015 asiel aanvraag.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van uw woonst- en van uw rantsoenkaart, 3 originele militaire badges, kopieën van de 1e pagina van uw paspoort en dat van uw kind, kopieën van het paspoort van uw echtgenote, een originele huwelijksakte, originele certificaten van het leger, een originele volmacht voor uw moeder waarmee zij uw eigendommen kan verkopen, originele medische documenten van uw echtgenote, originele documenten van UNHCR Turkije en een kopie van uw Vluchtelingencertificaat uitgereikt door UNHCR in Syrië in 2007 en verschillende artikelen betreffende de veiligheidssituatie in Anbar en Fallujah. Ook legde u verschillende foto's neer van uw werk als autolakker en als militair in Irak.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreest in Irak een gevangenisstraf te krijgen van 15 jaar omdat u deserteerde uit de antiterreurbrigade van het Irakese leger. U verklaarde eveneens dat u zal worden vermoord door leden van de Asa'ib Ahl al Haq (AAH) militie omdat u tijdens uw dienst weigerde met hen samen te werken en een conflict met hen kreeg.

Het Commissariaat-Generaal is echter van mening dat u niet in staat bleek een gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Vluchtelingenconventie, aan te tonen, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Eerst en vooral moeten verschillende tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen de opeenvolgende verklaringen die u aflegde betreffende de problemen die u tijdens uw dienst in Al Boubali zou hebben gekend en die uiteindelijk tot uw desertie zouden hebben geleid. Zo moet worden opgemerkt dat u verklaarde vervolging te vrezden door de AAH milite omwille van het feit dat u tijdens uw dienst in Al Boubali, Anbar, in januari 2014, bezwaar uitte tegen hun samenwerking met het officiële leger en tegen hun acties op het terrein. U verklaarde tijdens uw eerste interview op het CGVS dat u voor de eerste keer problemen kende toen u, een week voor 26 januari 2014, ruzie kreeg met **drie militieleden**, onder wie een verantwoordelijke genaamd Abu Sayyad, waarbij u kritiek uitte op hun praktijken en zij u verweten een soenniet te zijn en hetzelfde geloof als terroristen aan te hangen. Deze ruzie vond plaats **op de kazerne van de militaire basis** van Divisie 8 in al Boubali, Anbar. Op 26 januari vernam u van uw collega en uw overste dat deze militieleden u bedreigd hadden (CGVS 1, p13, 15, 16). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u opnieuw gevraagd wanneer u voor het eerst problemen ondervond met militieleden, waarop u verklaarde dat u **tijdens een opdracht in een woonwijk genaamd al Baqr** door **twee militieleden**, Abu Sayyad en Naqeeb Ali, opgedragen werd om bewijzen te verzamelen tegen onschuldige burgers. U zou hierop uw overste bij u geroepen hebben, die zei dat hij hier niets tegen kon doen en u wegstuurde, waarna u naar de basis terugkeerde. In de derde week van januari kwam uw overste naar u toe en vertelde hij u dat hij van uw collega Ja'far gehoord had dat militieleden u wilden doden (CGVS, p10, 11, 12). Het is uiterst opvallend dat u bij uw tweede gehoor een geheel andere versie vertelt van de door u ervaren problemen die aan de basis liggen van de dreiging die tegen u werd geuit en waarop uw desertie uit het leger volgde. Het feit dat u het conflict met militieleden nu eens in de kazerne van al Boubali plaatst en later verklaart dat dit conflict plaatsvond tijdens een missie in een plattelandswijk, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze feiten. Vervolgens is het weinig geloofwaardig dat u nu eens verklaart een conflict te hebben gehad met drie militieleden maar later verklaart dat twee militieleden u dwongen om bewijzen te verzamelen. Dergelijke afwijkende verklaringen aangaande uw eerste confrontatie met militieleden zijn uiterst opvallend, niet in het minst omdat deze confrontatie aan de basis ligt van uw beweerde vervolging vanwege AAH en uw desertie uit het Irakese leger. Bijgevolg kan van u verwacht worden dat u hieromtrent coherente verklaringen kan afleggen, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn.

Des te opvallender is het dat u tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding maakte van uw woordenwisseling met deze militieleden, noch van het feit dat zij u met de dood zouden hebben bedreigd. Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met het feit dat u bij de DVZ niets had verteld over het feit dat u persoonlijk bedreigd zou zijn, verklaarde u slechts dat u zich dit niet kon herinneren maar dat u dit wel verteld had tijdens uw eerste interview bij het CGVS (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 2, p15). Nochtans werd u bij de DVZ gevraagd om een overzicht te geven van al de feiten die leidden tot uw vertrek uit Irak en moet erop gewezen worden dat uw verklaringen u bij de DVZ in het Arabisch werden voorgelezen hetgeen u ter bevestiging ondertekend heeft en dat u bij uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u al uw asielmotieven op de DVZ had kunnen vertellen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p1). Ook moet benadrukt worden dat deze ruzie en de daaropvolgende doodsbedreiging aan de basis liggen van uw desertie en uw vlucht uit Irak.

Naast uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding van uw verklaarde vervolging door leden van de AAH milite, moet worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegde over en een uiterst onverschillige houding aannam ten opzichte van uw belagers. Zo werd u gevraagd meer te vertellen over de leider van de militieleden met wie u problemen had, een man genaamd Abu Sayyad. U verklaarde echter louter dat hij een valse naam droeg en een uniform droeg maar dat u niets over hem weet. Zo weet u niet wat zijn echte naam is, verklaarde u slechts dat hij waarschijnlijk sjiit is toen u gevraagd werd van waar hij afkomstig was, weet u niet wat zijn rol was bij de AAH milite, wat hij er precies deed, of hoe machtig deze persoon dan wel was (CGVS 2, p9, 12, 13, 14). Toen u gevraagd werd of u geprobeerd had om meer informatie over hem te bekomen, verklaarde u aanvankelijk dat u bang was om het te vragen omdat deze man geliefd is en u tot de soennitische strekking behoort. Gevraagd of u bij vrienden binnen de afdeling geïnformeerd had wie deze man precies was, verklaarde u aanvankelijk van niet, zei u dat de 8e Liwa uw basis niet is, en zei u vervolgens dat u het wel aan uw vriend en collega Ja'far gevraagd had maar dat hij niet weet wie deze man is. U verklaarde echter nu eens dat u niet aan Ja'far gevraagd had wie Abu Sayyad was en dan weer dat u het wel aan hem vroeg (CGVS, 2, p13). Deze verklaringen betreffende het feit dat u zich al dan niet informeerde over deze persoon bij uw vriend en collega Ja'far, zijn des te opvallender gelet dat deze vriend volgens uw verklaringen ontdekt zou hebben dat militieleden u wilden vermoorden en dat hij het was die u hierover via uw overste waarschuwde (CGVS 2, p11, 12, 14). Desondanks deze verklaringen, alsook uw bewering dat u Ja'far al kent sinds uw opleiding in 2011 en uw verklaringen dat u met hem via

Facebook contact onderhield tot begin 2016, na uw aankomst in België, heeft u hem bovendien niet gevraagd hoe deze persoon wist dat militieleden u wilden vermoorden, dat zij deze bedreiging hadden geuit (CGVS 2, p14). U verklaarde aanvankelijk ook dat u niet aan uw overste gevraagd had wie Abu Sayyad precies was, verklaarde vervolgens dat u het wel gevraagd had aan uw overste en zei u dat uw overste u slechts zei dat deze man Abu Sayyad was. U zou geen verdere informatie over deze persoon, zijn rol en activiteiten hebben trachten te verkrijgen. U beweerde dat uw overste ook niet weet wie deze man is, hetgeen uiterst opvallend is, aangezien u eerder verklaard had dat uw overste had aangegeven een zekere verantwoordelijkheid te dragen over de daden van deze man en zijn militieleden. Bovendien blijkt uw verklaring als zou uw overste niet weten wie Abu Sayyad een louter blote bewering aangezien u eveneens verklaarde dat u niet geprobeerd had bij uw overste meer informatie over Abu Sayyad te verkrijgen (CGVS 2, p13). Ook is de angst die u aanhaalde om bij uw overste informatie in te winnen over deze persoon opvallend in het licht van uw verklaringen als zou uw overste u net geholpen hebben om ziekteverlof te nemen en aan uw belagers te ontkomen (CGVS 1, p13; CGVS 2, p12, 13, 14). Van een asielzoeker die persoonlijk vervolging vreest in zijn land van herkomst en zich daarom op internationale bescherming beroept kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij een poging onderneemt om informatie te bekomen over zijn belagers en bijgevolg het risico dat hij/zij loopt. Het feit dat u naliét dergelijke pogingen te ondernemen, ondanks het feit dat u over de nodige contacten beschikt, is uiterst opvallend en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging door leden van de AAH militie.

De geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de AAH militie wordt verder onderuit gehaald door uw ongerijmde verklaringen betreffende het bezoek van de militieleden aan uw vader. Zo verklaarde u op het CGVS dat, een maand na uw eerste vertrek naar Turkije in januari 2014, verschillende militieleden naar uw huis kwamen op zoek naar u, dat zij het huis doorzochten en dat **uw vader vervolgens meeding naar hun kantoor**, waar hij hen vertelde dat hij niets met u te maken wilde hebben (CGVS 2, p15). Echter, tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u dat deze mannen naar het huis van uw vader kwamen, naar u vroegen, dat uw vader hen vertelde dat hij afstand van u had gedaan omdat hij niet wilde dat u bij het leger werkte en dat deze mannen **daarna weer weg zijn gegaan** (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Dergelijke ongerijmde verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die na uw vertrek uit Irak zouden hebben plaatsgevonden, ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de vervolging door de AAH militie. Ook hierbij moet worden opgemerkt dat uw verklaringen u op de DVZ in het Arabisch werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging heeft ondertekend.

Naast uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de door u ervaren vervolgingsfeiten en het feit dat u schijnbaar geen enkele moeite nam om zich verder te informeren betreffende uw belagers, moet worden opgemerkt dat uw gedrag geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege deze militie. Zo verklaarde u dat u na uw vlucht uit Irak naar aanleiding van deze problemen uit Turkije naar Irak terugkeerde, omdat uw vrouw geopereerd moest worden, en een 5 à 6 maanden bij uw schoonouders in de wijk Yarmouk verbleef (CGVS 2, p6, 7, 9). U verklaarde weliswaar bij uw schoonouders in de wijk Yarmouk te hebben verbleven. Toch keerde u, die bovendien reeds in Turkije internationale bescherming had aangevraagd, wel terug naar diezelfde stad van waar u afkomstig bent en waar uw belagers u reeds in uw ouderlijk huis waren komen opzoeken. Dat u een dergelijk risico nam kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees ten aanzien van deze militie. Des te opvallender is het dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, erop wijst dat de AAH militie die u verklaart te vrezen rond begin 2015 een sterke aanwezigheid had in de wijk Yarmouk, dezelfde wijk waarnaar u terugkeerde en gedurende 5 à 6 maanden probleemloos verbleef (CGVS 2, p3, 6, 7, 9; document 12).

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende uw vervolging vanwege leden van de AAH militie, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaarde desertie uit het Irakese leger die volgens uw verklaringen net omwille van deze problemen plaatsvond (CGVS 1, p13; CGVS 2, p8, 9, 10 en DVZ vragenlijst vraag 3.5). U verklaarde bovendien dat u omwille van uw desertie door de Irakese overheid persoonlijk gezocht wordt (CGVS 2, p7, 8, 9). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde vrees voor vervolging omwille van uw desertie. Zo legde u eerst en vooral tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw vrees in dit verband. U verklaarde aanvankelijk dat u tijdens uw laatste verblijf in Irak, in 2015, contact had met uw vroegere overste, genaamd Yassem. Deze zou u gezegd hebben dat de overheid met een tactische eenheid op zoek was naar deserteurs, meer zou hij u niet hebben meegedeeld (CGVS 2, p7). U werd herhaaldelijk gevraagd of Yassem u verteld had of u al dan niet persoonlijk gezocht werd, waarop u aanvankelijk slechts

vage verklaringen aflegde en ten slotte zei dat u niet wist of u persoonlijk werd gezocht en dat Yassem u vertelde dat alle deserteurs gezocht werden. Ook verklaarde u zelf nooit een bericht te hebben ontvangen van de overheid in verband met uw desertie (CGVS 2, p7, 8). Uiteindelijk werd u opnieuw gevraagd of Yassem sprak over het feit dat u persoonlijk gezocht werd dan wel dat hij sprak over deserteurs in het algemeen, waarop u dan weer aangaf dat u persoonlijk gezocht werd (CGVS 2, p9). Niet alleen legde u ongerijmde verklaringen af betreffende het risico dat u persoonlijk liep, ook nam u schijnbaar weinig moeite om zich over dit risico te informeren. Zo verklaarde u dat u geen bericht gekregen had van de overheid in verband met uw desertie. Gevraagd of dit enkel in uw geval zo was of in het algemeen, verklaarde u dat mensen direct gearresteerd worden. Toen u vervolgens gevraagd werd wat dan de gewone gang van zaken was in het geval van desertie, verklaarde u dat hier 15 jaar gevangenschap of meer op stond. U verklaarde dit te weten omdat u documenten had ondertekend bij de inlichtingendienst. Toen u vervolgens gevraagd werd wat de officiële strafmaat is, ontweek u de vraag, verklaarde u dat dit 15 jaar celstraf was en gaf u toe dit niet te hebben opgezocht. Ook verklaarde u niet te weten wanneer de laatste keer amnestie werd aangeboden aan personen die deserteerden maar beweerde u wel dat u niet kon terugkeren en dat u geen normale militair was maar dat het leger aparte wetten heeft voor personen bij de dienst terreurbestrijding, een louter blote bewering die u bovendien niet hard maakt (CGVS 2, p7, 8). Welnu, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke straffen slechts zelden en in zeer milde mate worden toegepast. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het Irakese leger in 2014 vaak geconfronteerd werd met gevallen van desertie en om deze reden in zowel juni, september en oktober 2014 en april 2015, voor een amnestieregeling zorgde waarbij gedeserteerde militairen naar hun eenheid konden terugkeren zonder te moeten vrezen voor bestraffing. Aangezien u in januari 2014 uit het Iraakse leger deserteerde en na uw vlucht naar Turkije bovendien naar Irak terugkeerde, zouden bovenstaande amnestieregelingen ook op u betrekking hebben gehad. Het is dan ook niet aannemelijk dat u beweert dat u in Irak minstens 15 jaar celstraf zal krijgen en dat u zich niet eens kan herinneren wanneer de laatste amnestieregeling plaatsvond. Des te ongeloofwaardiger is het dat u, die beweert dat u in Irak door een tactische eenheid zou worden opgespoord omdat u door de overheid gezocht werd omwille van desertie, zelf verklaarde het land in april 2015 op legale wijze te hebben verlaten. Toen u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u slechts dat u, omwille van uw functie bij de antiterreurbrigade, wist dat enkel terreurverdachten op de luchthaven worden tegengehouden en personen die andere misdaden pleegden er niet worden tegengehouden, een louter blote bewering die u verder niet hard maakt. Zij erop gewezen dat u bovendien zelf verklaarde dat u in Irak gevonden zou worden als u bijvoorbeeld naar de afdeling identiteitskaarten zou gaan (CGVS 1, p13; CGVS 2, p5, 7, 8, 9).

Voor zover u het leger op niet-officiële wijze hebt verlaten, maar waarvan u het door uw bedrieglijke verklaringen onmogelijk maakt de ware toedracht vast te stellen, en dit als desertie zou kunnen aanzien worden, wijst het CGVS er eerst op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u evenmin overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak in verband met uw desertie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire

wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft uw ontheemding uit de Jihad wijk van Bagdad in 2007 en uw daaropvolgende vlucht naar Syrië tot u in 2009 terugkeerde naar diezelfde wijk, moet worden opgemerkt dat u hieromtrent een document neerlegde dat aantoonde dat u in 2007 in Syrië als vluchteling werd erkend en dat het CGVS niet twijfelt aan de feiten die toen de reden vormden van uw vlucht naar Syrië, maar dat deze volgens uw verklaringen plaatsvonden in het kader van het sektarisch geweld van de periode 2006-2009. Bovendien verklaarde u geen verdere problemen meer te hebben ervaren met het Mehdileger na uw terugkeer naar de wijk al Jihad (CGVS 2, p4, 5). Gelet op het feit dat uw problemen met het Mehdi-leger plaatsvonden in 2007 en u later geen problemen meer kende met deze personen, kan besloten worden dat u actueel geen gegronde vrees voor vervolging vanwege het Mehdileger bij een eventuele terugkeer naar Irak dient te koesteren. Ook het feit dat UNHCR u in 2007 een asielstatuut toekende, kan gelet op uw daaropvolgende verblijven in Irak van 2009 tot 2014 en van 2014 tot 2015, onmogelijk volstaan om een individuele vrees op vervolging aan te tonen.

Wat betreft uw verklaring als zou u in Irak vervolging vrezen als soennitische persoon die bij de antiterreurbrigade werkte, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat soennieten in Bagdad in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging maar dat het loutere feit dat u tot de soennitische strekking behoort an sich niet volstaat om aan te tonen dat u in Irak effectief vervolging zal ervaren zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. Dit geldt evenzeer voor uw voorbije werkzaamheden bij de antiterreurbrigade.

Ook verklaarde u dat uw broer A.(...) op 28 december 2016 door leden van de AAH militie geslagen werd. U verklaarde dat u van mening bent dat men jaloers is op zijn economisch succes omdat hij een winkel heeft en dat hij ervan beschuldigd werd een meisje te hebben lastiggevalven. U verklaarde nog dat u niet wist of dit was om u onder druk te zetten en droeg hier ook geen concrete aanwijzingen voor aan (CGVS 2, p2, 3). Dit loutere feit volstaat bijgevolg niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie door de AAH militie vast te stellen, niet in het minst gelet op bovenstaande elementen.

Om bovenstaande reden kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u in Irak persoonlijk vervolging vrezen door leden van de Asa'ib Ahl al Haq militie en als zou u bij terugkeer naar Irak een disproportionele straf krijgen omwille van desertie.

De overige, door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de kopieën van uw woonst- en van uw rantsoenkaart, uw militaire badges, kopieën van de 1e pagina van uw paspoort en dat van uw kind, kopieën van het paspoort van uw echtgenote, uw huwelijksakte, militaire certificaten, originele volmacht, medische documenten van uw echtgenote, documenten van UNHCR Turkije, de artikels betreffende de veiligheidssituatie in Anbar en Fallujah en de foto's van uw werk als autolakker en als militair in Irak), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten tonen weliswaar uw identiteit aan, het feit dat u als militair werkzaam was en het feit dat militairen omkwamen bij de gewapende strijd tegen de Islamitische Staat in Irak, zij vormen echter geenszins een bewijs van de door u verklaarde problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility

Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet

fundamenteel gewijzigd. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de

internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. Verzoeker geeft evenmin aan op welke wijze hij "*het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid*" geschonden acht. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig opgeworpen.

2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"U verklaarde dat u vreest in Irak een gevangenisstraf te krijgen van 15 jaar omdat u deserteerde uit de antiterreurbrigade van het Irakese leger. U verklaarde eveneens dat u zal worden vermoord door

leden van de Asa'ib Ahl al Haq (AAH) militie omdat u tijdens uw dienst weigerde met hen samen te werken en een conflict met hen kreeg.

Het Commissariaat-Generaal is echter van mening dat u niet in staat bleek een gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Vluchtelingenconventie, aan te tonen, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Eerst en vooral moeten verschillende tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen de opeenvolgende verklaringen die u aflegde betreffende de problemen die u tijdens uw dienst in Al Boubali zou hebben gekend en die uiteindelijk tot uw desertie zouden hebben geleid. Zo moet worden opgemerkt dat u verklaarde vervolging te vrezen door de AAH militie omwille van het feit dat u tijdens uw dienst in Al Boubali, Anbar, in januari 2014, bezwaar uitte tegen hun samenwerking met het officiële leger en tegen hun acties op het terrein. U verklaarde tijdens uw eerste interview op het CGVS dat u voor de eerste keer problemen kende toen u, een week voor 26 januari 2014, ruzie kreeg met **drie militieleden**, onder wie een verantwoordelijke genaamd Abu Sayyad, waarbij u kritiek uitte op hun praktijken en zij u verweten een soenniet te zijn en hetzelfde geloof als terroristen aan te hangen. Deze ruzie vond plaats **op de kazerne van de militaire basis** van Divisie 8 in Al Boubali, Anbar. Op 26 januari vernam u van uw collega en uw overste dat deze militieleden u bedreigd hadden (CGVS 1, p13, 15, 16). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u opnieuw gevraagd wanneer u voor het eerst problemen ondervond met militieleden, waarop u verklaarde dat u **tijdens een opdracht in een woonwijk genaamd al Baqr** door **twee militieleden**, Abu Sayyad en Naqeeb Ali, opgedragen werd om bewijzen te verzamelen tegen onschuldige burgers. U zou hierop uw overste bij u geroepen hebben, die zei dat hij hier niets tegen kon doen en u wegstuurde, waarna u naar de basis terugkeerde. In de derde week van januari kwam uw overste naar u toe en vertelde hij u dat hij van uw collega Ja'far gehoord had dat militieleden u wilden doden (CGVS, p10, 11, 12). Het is uiterst opvallend dat u bij uw tweede gehoor een geheel andere versie vertelt van de door u ervaren problemen die aan de basis liggen van de dreiging die tegen u werd geuit en waarop uw desertie uit het leger volgde. Het feit dat u het conflict met militieleden nu eens in de kazerne van Al Boubali plaatst en later verklaart dat dit conflict plaatsvond tijdens een missie in een plattelandswijk, ondergraaft de geloofwaardigheid van deze feiten. Vervolgens is het weinig geloofwaardig dat u nu eens verklaart een conflict te hebben gehad met drie militieleden maar later verklaart dat twee militieleden u dwongen om bewijzen te verzamelen. Dergelijke afwijkende verklaringen aangaande uw eerste confrontatie met militieleden zijn uiterst opvallend, niet in het minst omdat deze confrontatie aan de basis ligt van uw beweerde vervolging vanwege AAH en uw desertie uit het Iraakse leger. Bijgevolg kan van u verwacht worden dat u hieromtrent coherente verklaringen kan afleggen, hetgeen in casu niet het geval bleek te zijn.

Des te opvallender is het dat u tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding maakte van uw woordenwisseling met deze militieleden, noch van het feit dat zij u met de dood zouden hebben bedreigd. Toen u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met het feit dat u bij de DVZ niets had verteld over het feit dat u persoonlijk bedreigd zou zijn, verklaarde u slechts dat u zich dit niet kon herinneren maar dat u dit wel verteld had tijdens uw eerste interview bij het CGVS (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 2, p15). Nochtans werd u bij de DVZ gevraagd om een overzicht te geven van al de feiten die leidden tot uw vertrek uit Irak en moet erop gewezen worden dat uw verklaringen u bij de DVZ in het Arabisch werden voorgelezen hetgeen u ter bevestiging ondertekend heeft en dat u bij uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u al uw asielmotieven op de DVZ had kunnen vertellen (DVZ vragenlijst, vraag 3.5; CGVS 1, p1). Ook moet benadrukt worden dat deze ruzie en de daaropvolgende doodsbedreiging aan de basis liggen van uw desertie en uw vlucht uit Irak.

Naast uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de aanleiding van uw verklaarde vervolging door leden van de AAH militie, moet worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegde over en een uiterst onverschillige houding aannam ten opzichte van uw belagers. Zo werd u gevraagd meer te vertellen over de leider van de militieleden met wie u problemen had, een man genaamd Abu Sayyad. U verklaarde echter louter dat hij een valse naam droeg en een uniform droeg maar dat u niets over hem weet. Zo weet u niet wat zijn echte naam is, verklaarde u slechts dat hij waarschijnlijk sjiïet is toen u gevraagd werd van waar hij afkomstig was, weet u niet wat zijn rol was bij de AAH militie, wat hij er precies deed, of hoe machtig deze persoon dan wel was (CGVS 2, p9, 12, 13, 14). Toen u gevraagd werd of u geprobeerd had om meer informatie over hem te bekomen, verklaarde u aanvankelijk dat u bang was om het te vragen omdat deze man geliefd is en u tot de soennitische strekking behoort. Gevraagd of u bij vrienden binnen de afdeling geïnformeerd had wie deze man precies was, verklaarde u aanvankelijk van niet, zei u dat de 8e Liwa uw basis niet is, en zei u vervolgens dat u het

wel aan uw vriend en collega Ja'far gevraagd had maar dat hij niet weet wie deze man is. U verklaarde echter nu eens dat u niet aan Ja'far gevraagd had wie Abu Sayyad was en dan weer dat u het wel aan hem vroeg (CGVS, 2, p13). Deze verklaringen betreffende het feit dat u zich al dan niet informeerde over deze persoon bij uw vriend en collega Ja'far, zijn des te opvallender gelet dat deze vriend volgens uw verklaringen ontdekt zou hebben dat militieleden u wilden vermoorden en dat hij het was die u hierover via uw overste waarschuwde (CGVS 2, p11, 12, 14). Desondanks deze verklaringen, alsook uw bewering dat u Ja'far al kent sinds uw opleiding in 2011 en uw verklaringen dat u met hem via Facebook contact onderhield tot begin 2016, na uw aankomst in België, heeft u hem bovendien niet gevraagd hoe deze persoon wist dat militieleden u wilden vermoorden, dat zij deze bedreiging hadden geuit (CGVS 2, p14). U verklaarde aanvankelijk ook dat u niet aan uw overste gevraagd had wie Abu Sayyad precies was, verklaarde vervolgens dat u het wel gevraagd had aan uw overste en zei u dat uw overste u slechts zei dat deze man Abu Sayyad was. U zou geen verdere informatie over deze persoon, zijn rol en activiteiten hebben trachten te verkrijgen. U beweerde dat uw overste ook niet weet wie deze man is, hetgeen uiterst opvallend is, aangezien u eerder verklaard had dat uw overste had aangegeven een zekere verantwoordelijkheid te dragen over de daden van deze man en zijn militieleden. Bovendien blijkt uw verklaring als zou uw overste niet weten wie Abu Sayyad een louter blote bewering aangezien u eveneens verklaarde dat u niet geprobeerd had bij uw overste meer informatie over Abu Sayyad te verkrijgen (CGVS 2, p13). Ook is de angst die u aanhaalde om bij uw overste informatie in te winnen over deze persoon opvallend in het licht van uw verklaringen als zou uw overste u net geholpen hebben om ziekteverlof te nemen en aan uw belagers te ontkomen (CGVS 1, p13; CGVS 2, p12, 13, 14). Van een asielzoeker die persoonlijk vervolging vreest in zijn land van herkomst en zich daarom op internationale bescherming beroept kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij een poging onderneemt om informatie te bekomen over zijn belagers en bijgevolg het risico dat hij/zij loopt. Het feit dat u naliét dergelijke pogingen te ondernemen, ondanks het feit dat u over de nodige contacten beschikt, is uiterst opvallend en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging door leden van de AAH militie.

De geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de AAH militie wordt verder onderuit gehaald door uw ongerijmde verklaringen betreffende het bezoek van de militieleden aan uw vader. Zo verklaarde u op het CGVS dat, een maand na uw eerste vertrek naar Turkije in januari 2014, verschillende militieleden naar uw huis kwamen op zoek naar u, dat zij het huis doorzochten en dat **uw vader vervolgens meeding naar hun kantoor**, waar hij hen vertelde dat hij niets met u te maken wilde hebben (CGVS 2, p15). Echter, tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u dat deze mannen naar het huis van uw vader kwamen, naar u vroegen, dat uw vader hen vertelde dat hij afstand van u had gedaan omdat hij niet wilde dat u bij het leger werkte en dat deze mannen **daarna weer weg zijn gegaan** (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Dergelijke ongerijmde verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die na uw vertrek uit Irak zouden hebben plaatsgevonden, ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de vervolging door de AAH militie. Ook hierbij moet worden opgemerkt dat uw verklaringen u op de DVZ in het Arabisch werden voorgelezen, hetgeen u ter bevestiging heeft ondertekend.

Naast uw tegenstrijdige verklaringen betreffende de door u ervaren vervolgingsfeiten en het feit dat u schijnbaar geen enkele moeite nam om zich verder te informeren betreffende uw belagers, moet worden opgemerkt dat uw gedrag geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege deze militie. Zo verklaarde u dat u na uw vlucht uit Irak naar aanleiding van deze problemen uit Turkije naar Irak terugkeerde, omdat uw vrouw geopereerd moest worden, en een 5 à 6 maanden bij uw schoonouders in de wijk Yarmouk verbleef (CGVS 2, p6, 7, 9). U verklaarde weliswaar bij uw schoonouders in de wijk Yarmouk te hebben verbleven. Toch keerde u, die bovendien reeds in Turkije internationale bescherming had aangevraagd wel terug naar diezelfde stad van waar u afkomstig bent en waar uw belagers u reeds in uw ouderlijk huis waren komen opzoeken. Dat u een dergelijk risico nam kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees ten aanzien van deze militie. Des te opvallender is het dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, erop wijst dat de AAH militie die u verklaart te vrezen rond begin 2015 een sterke aanwezigheid had in de wijk Yarmouk dezelfde wijk waarnaar u terugkeerde en gedurende 5 à 6 maanden probleemloos verbleef (CGVS 2, p3, 6, 7, 9; document 12).

Aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende uw vervolging vanwege leden van de AAH militie, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaarde desertie uit het Irakese leger die volgens uw verklaringen net omwille van deze problemen plaatsvond (CGVS 1, p13; CGVS 2, p8, 9, 10 en DVZ vragenlijst vraag 3.5). U verklaarde bovendien dat u omwille van uw desertie

door de Irakese overheid persoonlijk gezocht wordt (CGVS 2, p7, 8, 9). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde vrees voor vervolging omwille van uw desertie. Zo legde u eerst en vooral tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw vrees in dit verband. U verklaarde aanvankelijk dat u tijdens uw laatste verblijf in Irak, in 2015, contact had met uw vroegere overste, genaamd Yassem. Deze zou u gezegd hebben dat de overheid met een tactische eenheid op zoek was naar deserteurs, meer zou hij u niet hebben meegedeeld (CGVS 2, p7). U werd herhaaldelijk gevraagd of Yassem u verteld had of u al dan niet persoonlijk gezocht werd, waarop u aanvankelijk slechts vage verklaringen aflegde en ten slotte zei dat u niet wist of u persoonlijk werd gezocht en dat Yassem u vertelde dat alle deserteurs gezocht werden. Ook verklaarde u zelf nooit een bericht te hebben ontvangen van de overheid in verband met uw desertie (CGVS 2, p7, 8). Uiteindelijk werd u opnieuw gevraagd of Yassem sprak over het feit dat u persoonlijk gezocht werd dan wel dat hij sprak over deserteurs in het algemeen, waarop u dan weer aangaf dat u persoonlijk gezocht werd (CGVS 2, p9). Niet alleen legde u ongerijmde verklaringen af betreffende het risico dat u persoonlijk liep, ook nam u schijnbaar weinig moeite om zich over dit risico te informeren. Zo verklaarde u dat u geen bericht gekregen had van de overheid in verband met uw desertie. Gevraagd of dit enkel in uw geval zo was of in het algemeen, verklaarde u dat mensen direct gearresteerd worden. Toen u vervolgens gevraagd werd wat dan de gewone gang van zaken was in het geval van desertie, verklaarde u dat hier 15 jaar gevangenschap of meer op stond. U verklaarde dit te weten omdat u documenten had ondertekend bij de inlichtingendienst. Toen u vervolgens gevraagd werd wat de officiële strafmaat is, ontweek u de vraag, verklaarde u dat dit 15 jaar celstraf was en gaf u toe dit niet te hebben opgezocht. Ook verklaarde u niet te weten wanneer de laatste keer amnestie werd aangeboden aan personen die deserteerden maar beweerde u wel dat u niet kon terugkeren en dat u geen normale militair was maar dat het leger aparte wetten heeft voor personen bij de dienst terreurbestrijding, een louter blote bewering die u bovendien niet hard maakt (CGVS 2, p7, 8). Welnu, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke straffen slechts zelden en in zeer milde mate worden toegepast. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het Irakese leger in 2014 vaak geconfronteerd werd met gevallen van desertie en om deze reden in zowel juni, september en oktober 2014 en april 2015, voor een amnestieregeling zorgde waarbij gedeserteerde militairen naar hun eenheid konden terugkeren zonder te moeten vrezen voor bestraffing. Aangezien u in januari 2014 uit het Iraakse leger deserteerde en na uw vlucht naar Turkije bovendien naar Irak terugkeerde, zouden bovenstaande amnestieregelingen ook op u betrekking hebben gehad. Het is dan ook niet aannemelijk dat u beweert dat u in Irak minstens 15 jaar celstraf zal krijgen en dat u zich niet eens kan herinneren wanneer de laatste amnestieregeling plaatsvond. Des te ongeloofwaardiger is het dat u, die beweert dat u in Irak door een tactische eenheid zou worden opgespoord omdat u door de overheid gezocht werd omwille van desertie, zelf verklaarde het land in april 2015 op legale wijze te hebben verlaten. Toen u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u slechts dat u, omwille van uw functie bij de antiterreurbrigade, wist dat enkel terreurverdachten op de luchthaven worden tegengehouden (...) een louter blote bewering die u verder niet hard maakt. Zij erop gewezen dat u bovendien zelf verklaarde dat u in Irak gevonden zou worden als u bijvoorbeeld naar de afdeling identiteitskaarten zou gaan (CGVS 1, p13; CGVS 2, p5, 7, 8, 9).

Voor zover u het leger op niet-officiële wijze hebt verlaten, maar waarvan u het door uw bedrieglijke verklaringen onmogelijk maakt de ware toedracht vast te stellen, en dit als desertie zou kunnen aanzien worden, wijst het CGVS er eerst op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u evenmin overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak in verband met uw desertie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden, merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft uw ontheemding uit de Jihad wijk van Bagdad in 2007 en uw daaropvolgende vlucht naar Syrië tot u in 2009 terugkeerde naar diezelfde wijk, moet worden opgemerkt dat u hieromtrent een document neerlegde dat aantoonde dat u in 2007 in Syrië als vluchteling werd erkend en dat het CGVS niet twijfelt aan de feiten die toen de reden vormden van uw vlucht naar Syrië, maar dat deze volgens uw verklaringen plaatsvonden in het kader van het sektarisch geweld van de periode 2006-2009. Bovendien verklaarde u geen verdere problemen meer te hebben ervaren met het Mehdi-leger na uw terugkeer naar de wijk al Jihad (CGVS 2, p4, 5). Gelet op het feit dat uw problemen met het Mehdi-leger plaatsvonden in 2007 en u later geen problemen meer kende met deze personen, kan besloten worden dat u actueel geen gegronde vrees voor vervolging vanwege het Mehdi-leger bij een eventuele terugkeer naar Irak dient te koesteren. Ook het feit dat UNHCR u in 2007 een asielstatuut toekende, kan gelet op uw daaropvolgende verblijven in Irak van 2009 tot 2014 en van 2014 tot 2015, onmogelijk volstaan om een individuele vrees op vervolging aan te tonen.

Wat betreft uw verklaring als zou u in Irak vervolging vrezen als soennitische persoon die bij de antiterreurbrigade werkte, moet worden opgemerkt dat het CGVS erkent dat soennieten in Bagdad in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging maar dat het loutere feit dat u tot de soennitische strekking behoort an sich niet volstaat om aan te tonen dat u in Irak effectief vervolging zal ervaren zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. Dit geldt evenzeer voor uw voorbije werkzaamheden bij de antiterreurbrigade.

Ook verklaarde u dat uw broer A.(...) op 28 december 2016 door leden van de AAH militie geslagen werd. U verklaarde dat u van mening bent dat men jaloers is op zijn economisch succes omdat hij een winkel heeft en dat hij ervan beschuldigd werd een meisje te hebben lastiggevalen. U verklaarde nog dat u niet wist of dit was om u onder druk te zetten en droeg hier ook geen concrete aanwijzingen voor aan (CGVS 2, p2, 3). Dit loutere feit volstaat bijgevolg niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie door de AAH militie vast te stellen, niet in het minst gelet op bovenstaande elementen.

Om bovenstaande redenen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u in Irak persoonlijk vervolging vrezen door leden van de Asa'ib Ahl al Haq militie en als zou u bij terugkeer naar Irak een disproportionele straf krijgen omwille van desertie.

De overige, door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de kopieën van uw woonst- en van uw rantsoenkaart, uw militaire badges, kopieën van de 1e pagina van uw paspoort en dat van uw kind, kopieën van het paspoort van uw echtgenote, uw huwelijksakte, militaire certificaten, originele volmacht, medische documenten van uw echtgenote, documenten van UNHCR Turkije, de artikels betreffende de veiligheidssituatie in Anbar en Fallujah en de foto's van uw werk als autolakker en als militair in Irak), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten tonen weliswaar uw identiteit aan, het feit dat u als militair werkzaam was en het feit dat militairen omkwamen bij de gewapende strijd tegen de Islamitische Staat in Irak, zij vormen echter geenszins een bewijs van de door u verklaarde problemen. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en bevestigt hij zonder meer zijn eerdere verklaringen. Zodoende laat verzoeker na om de motieven van de bestreden beslissing dienstig aan te vechten en blijven deze onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Waar verzoeker de nadruk vestigt op het gegeven dat hij soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de door hem bijgebrachte en in het administratief dossier aanwezige informatie blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker wijst erop dat hij in 2007 werd bedreigd door het Mehdi-leger en daardoor de wijk Jihad in Bagdad verliet en naar Syrië vluchtte. Verzoeker verklaarde evenwel dat hij in 2009 vanuit Syrië terugkeerde naar diezelfde wijk en er sindsdien geen verdere problemen meer heeft gekend met het Mehdi-leger, zodat kan besloten worden dat hij actueel geen gegronde vrees voor vervolging door het Mehdi-leger dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar Irak (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5). Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Nog daargelaten het gegeven dat de rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en geen bindende precedentenwerking heeft, doet het arrest van de Raad waaruit verzoeker in dit verband citeert aan het bovenstaande geen afbreuk.

De loutere verwijzing naar verzoekers profiel van militair werkzaam bij de antiterreureenheid van het Iraakse leger en naar algemene informatie omtrent de macht van de sjjiitische milities in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielerelaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 14 november 2016). Dit standpunt, waarnaar verwezen wordt in de COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6

februari 2017, door de verwerende partij neergelegd op de zitting van 23 juni 2017, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De actuele landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“UNHCR Position on Returns to Iraq”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document over vrijwillige terugkeer aanwezig in het administratief dossier).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de

voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker wijst erop dat de relevante informatie aanwezig in het administratief dossier reeds dateert van respectievelijk 23 juni en 12 augustus 2016 en derhalve niet meer actueel is. De Raad stelt vast dat de verwerende partij per aanvullende nota van 16 juni 2017 een geactualiseerde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad heeft bijgebracht, waarbij zij zich baseert op de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 februari 2017. Dit document werd door haar ter zitting van 23 juni 2017 neergelegd. Ter terechtzitting stelde de raadsvrouw van de verzoekende partij kennis te hebben van deze COI Focus en geen opmerkingen dienaangaande te hebben.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Waar verzoeker wijst op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laat hij na *in concreto* aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Bagdad het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers dossier die hierop wijzen.

De loutere verwijzing naar de straffeloosheid van de sjiiitische milities in Bagdad kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar “gabegie”, corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheids crisis en opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiiitische milities te controleren, toont verzoeker niet aan dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door hem aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

2.9. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF